

2024. február 26. hétfő

Zsolt 18,3-7: Az ÚR az én kőszálam, váram és megmentőm, Istenem, kősziklám, nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadítóm, fellegváram! Az ÚRhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől. Körülvettek a halál kötelei, pusztító áradat rettent engem. A sír kötelei fonódtak rám, a halál csapdái meredtek rám. Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, segítségért kiáltottam Istenemhez. Meghallotta hangomat templomában, kiáltásom a fülébe jutott.

Lk 15,11-16: Azután így folytatta: – Valakinek volt két fia. A fiatalabbik így szólt apjához: „Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét.” Ő pedig megosztotta köztük javait. Néhány nap múlva a fiatalabbik fiú összeszedett mindent, elköltözött messze földre, és ott eltékozolta vagyonát, mert szertelen életet élt. Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, ő pedig nélkülözni kezdett. Ekkor elment, és elszegődött egy helybeli polgárhoz, aki kiküldte őt a földjeire disznókat őrizni. Szívesen megtöltötte volna a gyomrát azzal az eleséggel, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.

Igehirdetés: Milyen érdekes, amikor csak idáig olvassuk ezt a nagyon jól ismert történetet. Ha itt lenne a vége, nem is lenne érdemes arra, hogy bekerüljön a Bibliába. Érdekes viszont megfigyelni, hogy az emberi gondolkodásunk meddig képes eljutni, ha csak eddig nézzük a történetet.

Megérdemelte! Én biztosan okosabb lettem volna. Ilyen gondolatok juthatnak eszünkbe a tékozló fiú történetének bevezetőjét olvasva. Legszebb öröm a káröröm? Biztosan így van? Már az öszövétség is rossznak tartja a kárörömöt: *Ha elesik ellenséged, ne örülj, és ha elbukik, ne vigadjon a szíved (Péld 24,17)* A pszichológia sokáig nem vizsgálta a kárörömöt, egy nemrégiben közölt cikk szerint a káröröm mögött három dolog áll: agresszió, rivalizáció vagy igazságérzet. Vagyis, amikor kárörömöt élek meg, akkor vagy kifejezetten annak örülök, hogy a másiknak rossz, vagy annak, hogy én jobb vagyok, vagy annak, hogy úgymond helyreállt az igazság, megérdemelte: instant karma. Azt hiszem, hogy itt leginkább ez utóbbiról van szó. Megérdemelte, mert hülye volt, úgy kell neki. Milyen érdekes, hogy a legismertebb bibliai példázat egy ilyen helyzetbe visz bele minket, miközben olvassuk. Egyáltalán nem szánjuk ezt a fiút, egyáltalán nem gondoljuk, hogy ne érdemelte volna meg a sorsát. Nem empatizálunk vele, nem helyezkedünk bele az ő sorsába. A káröröm igazából a saját belső gyengeségünk jele. Akkor vagyok kárörvendő, amikor nem bízom magamban eléggé, amikor attól félek, hogy a másik jobb vagy több énnálam.

Isten azonban nem így néz rá, nem távolról szemléli az ő történetét. Most még csak annyit fed fel, hogy ez a fiú nélkülözik, éhezik és alantas munkát végez, ráadásul olyat, ami hite szerint tisztátalanná teszi őt. A következő napokban majd meghallgathatjuk, Istenben milyen érzések vannak ezzel a fiúval kapcsolatban.

Most viszont arra hív Isten, hogy vizsgáljuk felül a bennünk működő ösztönöket. Arra hív, hogy ne engedjünk a káröröm kísértésének, hanem legyünk olyanok, mint az Atya. Milyen is az Atya? *Felkelti napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak egyaránt. (Mt 5,45)* „Minden esetben az irgalma az első, és az irgalom az egyetlen, amit adhat. Ezért olyan találó a naphoz és az esőhöz való hasonlítás. A nap nem kérdezi meg, hogy ki érdemli meg a melegét vagy a fényét, mielőtt ragyogna. Egyszerűen csak ragyog, és a jó és a rossz emberek egyaránt megkapják. Az eső sem kérdezősködik azok erkölcsi helyességéről, akikre életadó vizét zúdítja. Egyszerűen csak ömlik - és az igaz és az igazságtalan emberek egyaránt befogadhatják.” (Robert Barron) Mit tegyünk, ha azt látjuk, hogy az, akit nem szeretünk nevetséges helyzetbe kerül? Próbáljunk helyet cserélni vele fejben és nézzük meg, mi esne ott és akkor jól neki. Erre az képes, aki biztos a saját szeretettségében. (Emlékeztek még az ajánlott reggeli gyakorlatra? 5 perc minden reggel, amikor csak hagyod, hogy Isten szeressen, hogy süssön rád a nap!) Amikor egyszer fiatalkoromban nagyon panaszkodtam a lelki atyámnak valakire, akit nagyon nehéz volt elviselnem, ő csak annyit mondott. Szegény, gondod meg, neki napi 24 órában kell együtt lennie egy ilyen nehéz emberrel, mint ő maga. És akkor rájöttem, hogy valóban nincs szüksége büntetésre, elég büntetés neki az, hogy olyan, amilyen. Kérjük Istent, hogy adja meg nekünk a káröröm helyett az Ő irgalmas tekintetét!